

„Moje osobní motivace k výkonu funkce generálního ředitele ČT“

Má aktuální spolupráce s Českou televizí – v současné době zde působím jako externí dramaturg a konzultant; v roce 2010 jsem byl členem projektového týmu pro restrukturalizaci programového okruhu ČT2, vedeném Kateřinou Fričovou; jsem spoluautorem a vedoucím pilotního projektu „Mapy krajiny“ (pilotní díl vysílán v září 2011) – mě uvádí do televize veřejné služby jakoby v úhrnu všech dosavadních dotyků s televizním médiem. Od roku 1974 jsem působil v několika televizních stanicích ve funkci reportéra, redaktora, moderátora a komentátora v obraze, jako scénárista nejrůznějších televizních žánrů a formátů, dramaturg, výkonný producent, koordinátor regionální televizní agentury, developer nových technologií, vrcholový manager (viz *Strukturovaný životopis*). Nyní se mi dostává lákavé možnosti nejen dramaturgicky posuzovat a vyslovovat doporučení k významným programovým projektům České televize, zejména v oboru původní tvorby, ale i dalších programových typů, zároveň však také – jako externí konzultant – synteticky spojovat dosavadní zkušenosti v souhrnné reflexi „veřejnoprávního“ média, s úmyslem veskrze konstruktivním, i když je někdy prováděna *per negationem*. (Zrádně) lákavá možnost i tím, že je ve svých expertízách uplatňována zvnějšku, v ideálním modelování, bez rizika přímé odpovědnosti.

Můj původně autorský, resp. programový přístup k televizi se zakládá na celoživotním zájmu o kulturu v jejím nejobecnějším výměru, s nímž se akční rádius médií vždy nějak protíná – jsem tedy zároveň veden zájmem o místo médií v domácím kulturním terénu, o média jako spoluhráče (kulturní) politiky, produkující nové kulturní významy, a tedy také o média jako součásti populární kultury, o média utvářející (v horším případě destruuující) sociální prostor, dodávající do něho své specifické nástroje pro dialog napříč společnostmi, teoreticky se zabývám tzv. „archeologií médií“, spolu s vnitřně objeňovanou intermedialitou definující televizi jako jedno z epochálních médií, které schopností hybridizovat se jinými, posouvá své technologické možnosti a externí aplikace do budoucnosti... v posledu mě takto vede i praktický interes, jakou televizi v rámci jejich možností i limitů vlastně dělat.

Nad profesní vržeností do televizního provozu – a je to převahou *provoz*, procesuální výraz kulturního průmyslu, jehož jsou média neodmyslitelnou součástí, nikdy z nebes stažené komplexní umělecké dílo: toho pokušení je třeba se zbavit – převážil postupně zájem *konceptuální*.

Tedy zájem o to, jakými koncepcemi televizi, toto „technicky reprodukovatelné dílo“, sevřít, jak je v předstihu před jeho denním provozem *myslet*, tj. jakou je obdařit pořádající vnitřní *intencí*: připomínám v této souvislosti etymologii slova „intendant“, jímž bývají v zemích na západ od nás titulováni správci významných kulturních institucí – jejich „strážcové pečeti“. Jakkoli to není analogie těsná, funkce intendanta se mi pro ono málem titánské zacházení s intencí (lat. *intentio*) vkrádá jako metafora do úvah o vrcholovém manažerovi média, o které tu právě běží. Právě proto, že je proklamativně médiem veřejné služby či médiem fungujícím ve veřejném zájmu, tedy založené ve své podstatě konceptuálně, vyžaduje, aby do těla této instituce vložil její nejvyšší správce vnitřní intenci (či koncepci, hybnou ideu...a v navazujícím denním fungování dtto v plurálním zmnožení) – aby se totiž řečené médium nestalo jen bezduchým industriálním provozem, v horším případě chaoticky zmítaným.

Přiznávám se tu k pokušení takové mise, tedy přehlédnout možnosti televize nejen pohledem *zpátky*, prizmatem profesí, které televizi skládají a jimiž mi bylo dáno

postupně projít, ale také *shora*, s kompetencí udělit tomuto médiu rozhodující impetus.

Označení „intendant“ se v obecném povědomí kryje s tím, kdo zachází s vnitřním, povětšinou uměleckým obsahem kulturní instituce, v televizním prostředí s ředitelem programu; generální ředitel se mi zdá hrát v tomto kontextu roli analogickou: jako ten, který *programově* prosazuje svou intenci. To je „funkční převrstvení“, o jaké se chci – zatím nasazen převážně na programových televizních frontách – pokusit. Zároveň jde o (pod)vědomou snahu, v médiu veřejné služby navýsost oprávněnou, postavit **právě program za základ jakékoliv sjednocující intence České televize.**

Oprávněně je dnes s funkcí generálního ředitele ČT spojen požadavek, aby ji vykonával „*natural born*“ manažer. Mé působení v komerčních televizích, v TV Nova s doslova povinným manažerským přístupem ve vrcholné programové funkci, mě naučilo respektovat tuto dimenzi televizní industrie, postupně se rovněž učit samostatnému manažerskému výkonu. Měl jsem možnost si manažerský přístup k programu vyzkoušet i v roli producenta (v externí produkci TV Prima i jinde), někdy i jako bezprostřední realizátor vlastního programu. Odstartování „malé“ TV Public, úspěšné díky synergickému nasazení minima manažerů, jež jsem vedl, považuji neskromně za výkon především manažerský: zachoval jsem se naopak jako staromódní programový ředitel této televize, když jsem ji po úspěšném startu opustil, poté co její majitel změnil záhy původně proklamovaný „veřejnoprávní“ profil (v tomto smyslu je mi následná degradace TV Public, zvláště vzhledem k jejímu názvu, vyčítána neprávem).

V televizi veřejné služby chci svým současným angažmá (nyní přihláškou do tohoto výběrového řízení) připomenout nezastupitelnost hodnotového nadhledu nad celkem tohoto média, nad jeho fungováním a denním provozem, tedy především v ohledu na to, jaký je pro televizi prosazován program. Vyložit takovou intenci, mezi jinými, vystavit ji vzájemné kompetici či komplementárnímu doplnění. A v případě úspěchu tentokrát i závazné odpovědnosti.

Ředitel řídí, vrchní manažer řídí jiné manažery: v představě vlastního výkonu této funkce mě ubezpečuje vědomí, že je zasazena do týmové práce, s nezbytnou dělbou úkolů. Dosavadní profesní zkušenosti mi umožnily spolupráci s bezpočtem televizních a mediálních odborníků, kteří dovedou víc než já, a o něž bych se v případě zvolení generálním ředitelem ČT s důvěrou opřel. V interním i externím nasazení počítám s Kateřinou Fričovou a Petrem Sládečkem, nyní už s titulem MBA za jménem, účelně spojujících programový náhled s jeho manažerskou realizací; s Leošem Pohlem, s jeho důvěrným obeznámením nejen s regionálním mediálním prostředím, ale i s možnostmi jeho technologické optimalizace; s Danou Léwovou, developerkou internetových aplikací, zejména vzdělávacích a redistribuovaných do sociálních sítí, které ve svém televizním uplatnění zaručují České televizi její „druhý život“ – otevření se širší veřejnosti a omlazující generační přesah; s četnými představiteli akademické a kulturní obce, kteří již opustili příslovečnou slonovinovou věž, ve prospěch digitálního zpřístupňování vědomostních tezaurů a kulturního dědictví, které spravují; s dnes už početnými portálovými poskytovateli tematického obsahu, jaký by mohl Českou televizi významně proměnit nejen ve strukturu jejího programu, ale i v jeho alternativní distribuci a odezvě čím dál víc segmentovaného publika... A počítám ovšem i s řadou nezastupitelných odborníků, kteří dnes působí v České televizi, na nejrůznějších postech, ve funkcích programových i manažerských, domnívám se však, že dosud nespojených jednotlivými koncepcí („intencí“) a úsilím o její prosazování.

